

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1192/2025
25.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Дијане Јанковић, Милене Рашић, Александра Степановића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљених АА и ББ, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Бранимира Марковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К.бр.568/24 од 09.05.2025. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 бр. 132/25 од 01.08.2025. године, у седници већа одржаној дана 25.09.2025. године, донео је:

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Бранимира Марковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К.бр.568/24 од 09.05.2025. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 бр. 132/25 од 01.08.2025. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Лесковцу К.бр.568/24 од 09.05.2025. године окривљени АА и ББ су оглашени кривим да су извршили кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђени на новчане казне у износу од по 20.000,00 динара, које казне су дужни да плате суду у року од 30 дана по правноснажности пресуде. Уколико окривљени не плате новчане казне у одређеном року, суд ће исте извршити тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора.

Истом пресудом обавезани су окривљени ББ и АА да плате суду на име судског паушала износ од по 10.000,00 динара и да приватној тужилји на име трошкова кривичног поступка солидарно исплате новчани износ од 91.960,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Приватна тужилја ВВ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу сходно члану 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1 бр. 132/25 од 01.08.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених АА и ББ и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу К.бр.568/24 од 09.05.2025. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Жељко Симић, формално означавајући повреде закона из члана 3. и 15. став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљене ослободити од оптужбе или да укине другостепену пресуду и списе предмета врати другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљених у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 2. у вези става 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети ако је правоснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу, повређена одредба кривичног поступка и то прописане чланом 485. став 4. ЗКП или ако је на чињенично стање утврђено у правоснажној одлуци погрешно примењен закон. Право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости због повреде ЗКП је ограничено таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом (члан 485. став 4. ЗКП) те се захтев може поднети због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Бранимир Марковић у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде засноване на службеном документу који је садржао нетачне податке и то на извештају ПС Власотинце од 21.04.2025. године, у ком је наведено да се дана 05.10.2024. године оштећена ВВ обратила дежурној служби ПС Власотинце и пријавила да њу и чланове њене породице узнемирава ... ББ, али да је у току поступка одбрана доставила суду извештај ПС Власотинце од 17.03.2025. године, у ком је наведено да дана 05.10.2024. године није обављен разговор са наведеним лицем, чиме је оповргнут првобитни извештај. Међутим, првостепени суд се у својој одлуци није бавио питањем који од два извештаја је тачан, већ је само прихватио извештај од 21.04.2025. године и на њему засновао осуђујућу пресуду. Бранилац још истиче да у образложењу првостепеног суда стоји да приватна тужила критичног дана није пријавила полицији да је узнемиравала окривљена АА, да би у наставку образложења било наведено да је доказано да је ова окривљена извршила предметно кривично дело, из чега произилази да је суд извршио такозвану слободну оцену доказа, а приватна тужила није доказала кривицу окривљених, већ су исти током поступка морали да доказују своју невиност. Са друге стране, другостепени суд је само паушално прихватио наводе из првостепене одлуке, без детаљне анализе изведених доказа.

По оцени Врховног суда, бранилац окривљених на овај начин оспорава утврђено чињенично стање и полемише са чињеницама утврђеним у правноснажним

одлукама, те указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, па на овај начин суштински указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

У осталом делу захтева бранилац окривљених указује да су изреке првостепене и другостепене пресуде противречне саме себи, односно разлозима пресуде, да у пресудама нису наведени разлози о одлучним чињеницама, да су ти разлози нејасни и противречни, да о одлучним чињеницама постоји противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде и да су изреке пресуда неразумљиве, чиме бранилац суштински указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП. Бранилац окривљених указује и на повреду закона из члана 3. ЗКП, јер суд није узео у обзир околности које су окривљенима ишле у прилог, као и на повреду закона из члана 15. став 2. ЗКП, јер је терет доказивања током поступка био на окривљенима.

Како повреде одредби чланова 3., 15. став 2., 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) и 440. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, то је Врховни суд захтев браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Бранимира Марковића оценио недозвољеним.

Из изнетих разлога Врховни суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци решења.

**Записничар-саветник,
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић